

Arrest

nr. 126 057 van 23 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar
minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 25 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U vroeg op 31 augustus 2010 voor de eerste keer asiel aan bij de Belgische autoriteiten. U ontving van het Commissariaat-generaal op 5 april 2011 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in hun arrest van 2 september 2011. U keerde niet terug naar uw land van herkomst en op 6 november 2011 diende u een tweede asielaanvraag in. U verwees als nieuw element tijdens uw

tweede asielaanvraag naar een brief die u ontving van uw vader die u ook voorlegde. De brief was afkomstig van uw advocaat waarin hij uw problemen weergaf in een beknopte versie. Verder vermeldde u uw traditionele echtscheiding van I. O. (...) (OV xxxxxxx). Uw ex man eiste de kinderen op en dreigde uw familie in Tsjetsjenië kwaad te zullen doen. Deze asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 23 januari 2012 afgesloten met een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Na een gesprek met uw ex man in januari 2013, verliet u in paniek België. Uw ex man had u laten weten dat hij met de kinderen illegaal het land wilde uitreizen. Uit vrees hiervoor reisde u naar Oostenrijk waar u op 14 januari 2013 een asielaanvraag indiende. Deze asielaanvraag werd door de Oostenrijkse autoriteiten afgesloten daar u viel onder de Dublinregeling. U wilde echter niet terugkeren naar België en u reisde vanuit Oostenrijk naar Duitsland waar u op 25 maart 2013 ook asiel aanvroeg. Ook de Duitse autoriteiten beriepen zich op de Dublinakkoorden en brachten u terug naar België. Op 9 juli 2013 diende u voor de derde maal een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U gaf aan dat u blijft bij de verklaringen die u hebt afgelegd in het kader van uw eerste asielaanvraag. Als nieuwe elementen voor deze derde asielaanvraag duidde u opnieuw naar uw ex man, zijn agressiviteit en naar zijn eis voor de kinderen. Verder maakte u duidelijk dat de problemen in Tsjetsjenië nog steeds actueel waren en u legde een convocatie voor van 17 december 2012.

B. Motivering

Eerst en vooral moet er gewezen worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u uw derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die u aanhaalde tijdens uw eerste asielaanvraag. Er moet echter op gewezen worden dat uw eerste asielaanvraag op 5 april 2011 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus kreeg omdat u uw huwelijksband met uw echtgenoot niet aannemelijk kon maken. Verder werden er tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en deze van uw zus Z. (...) over de directe aanleiding van jullie vertrek met name het schietincident op 9 juni 2010. Ook de convocatie betreffende uw problemen in Dagestan die u voorlegde en uw verklaringen hierover werd als ongeloofwaardig beoordeeld. Verder werd ook uw reisroute zoals u die verklaarde niet geloofwaardig bevonden. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg staat de beoordeling van uw vorige asielaanvraag vast. Het Commissariaat-generaal kan zich ertoe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

Aangezien u in het kader van de onderhavige derde asielaanvraag kennelijk volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als onaannemelijk werden beschouwd, mag er van u verwacht worden dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvragen incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In casu komt het Commissariaat-generaal tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt. Hieronder worden alle nieuwe elementen besproken:

Op 6 september 2011 kwam uw ex-man O. I. (...) naar België en bevestigde hij dat u met hem traditioneel gehuwd was en jullie de ouders waren van de twee kinderen die u mee naar België had gebracht. Vastgesteld moet worden dat met de verklaringen van uw ex man uw traditioneel huwelijk en het vaderschap van uw kinderen werd aangetoond. Bijgevolg kan het eerste element in de beslissing van uw eerste asielaanvraag niet meer weerhouden worden. De tegenstrijdigheden over uw directe vluchtaanleiding en de vaststellingen over de convocatie betreffende uw problemen worden echter niet weerlegd. Het Commissariaat-generaal is van mening dat deze elementen voldoende zijn om de eerdere appreciatie van de ongeloofwaardigheid van de problemen van 2010 te behouden.

Er moet ook vastgesteld worden dat uw ex-man opnieuw asiel aanvroeg op 18 juni 2013 en op basis van zijn individuele problemen door het Commissariaat-generaal werd erkend als vluchteling (beslissing toegevoegd aan uw dossier). Uw ex-man werd in Dagestan in 2003 en 2011 vervolgd door de autoriteiten. Hij is de broer van M. I. (...), een vermeende rebel op verdenking van terrorisme internationaal wordt opgespoord voor feiten die dateren van 2003. Een kopij van dit opsporingsbericht en de beschikbare informatie hierover is toegevoegd aan uw dossier. Louter omwille van de (voormalige) band met uw ex-man kan op deze basis voor u echter geen gegronde vrees voor vervolging worden verondersteld en een internationale bescherming worden toegekend. Zo blijkt uit uw verklaringen nergens dat u ondervraagd werd omwille van de broer van uw man, en dit ook ondanks het feit dat hij reeds vele jaren in opsporing is (gehoorverslagen CGVS). U verklaarde dat u van 2001/2002 tot 2010 geen enkel probleem hebt ondervonden omwille van uw toenmalige echtgenoot (CGVS III p. 8, 9). De problemen na 2010 werden als niet geloofwaardig beoordeeld (cf. supra). Bovendien moet opgemerkt worden dat u slechts een 6-tal maanden met uw ex-man hebt samengewoond. In 2001 was u terug bij uw ouders gaan wonen en u weet niet wat zich sindsdien bij de familie van uw man afspeelde (CGVS III p. 8, 9). U was bovendien enkel traditioneel met hem gehuwd en draagt bijgevolg zijn familienaam niet. Ondertussen bent u van hem traditioneel gescheiden. Omwille van voorgaande

elementen (het ontbreken van eerdere ondervragingen of aanwijzingen voor vervolging, het ontbreken van enige band sinds 2001 met de familie van uw man en diens broer) meent het Commissariaat-generaal dat er geen redenen zijn waarom u bij terugkeer naar uw land van herkomst omwille van uw voormalige echtgenoot en zijn band met diens broer, door de autoriteiten zou worden geviséerd.

Ter ondersteuning van en als nieuw element van uw derde asielaanvraag legde u een convocatie voor waarbij u zich zou moeten aanbieden op 20 december 2012. Vooreerst moet opgemerkt worden dat uit de convocatie niet kan worden afgeleid om welke reden en in welke zaak u werd opgeroepen. Verder moet vastgesteld worden dat u op het moment dat u een derde asielaanvraag indiende op 9 juli 2013 geen melding maakte van deze convocatie die u reeds een half jaar in uw bezit had. Gezien u deze convocatie op uw naam, voorlegt als nieuw element in uw derde asielaanvraag, mag redelijkerwijs verwacht worden dat u reeds melding zou hebben gemaakt van deze convocatie bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U werd gevraagd waarom u ineens bijna 2 jaar na uw vertrek uit Khasavyurt een convocatie kreeg, daar u verklaard had dat er na uw vertrek in augustus 2010 tot 17 december 2012 er geen andere convocaties op uw naam werden afgeleverd, en u antwoordde dat het mogelijks te maken had met de moordzaak op M. L. (...), majoor van de politie, die nog niet was afgerond, maar zeker wist u het niet. Op de vraag wat u met deze convocatie wilde aantonen, legde u uit dat de convocatie er op wees dat men u nog steeds lastig valt, men u nog niet met rust wil laten en dat u nog steeds werd opgeroepen (CGVS III p. 3, 4). Gezien u met de convocatie wilde aantonen dat u nog steeds gezocht werd, is het zeer merkwaardig dat u deze convocatie niet had vermeld bij het indienen van uw derde asielaanvraag op de dienst Vreemdelingenzaken. Temeer daar u verklaarde bij het indienen van een asielaanvraag in Oostenrijk in januari 2013, wel over de convocatie had gesproken. Hierop reageerde u door te verwijzen naar de stress die u had gekend doordat u door de Duitse autoriteiten terug naar België werd gebracht om uw asielaanvraag te behandelen en naar uw negatieve ervaringen met de convocatie die u had voorgelegd tijdens uw eerste asielaanvraag in België en de brief van uw Russische advocaat die u voorlegde bij uw tweede asielaanvraag (CGVS III p. 4, 5). Deze uitleg is niet afdoende, gelet op het belang dat u actueel aan de convocatie hecht, en gelet op het feit dat u reeds een volledige asielprocedure (inclusief beroep) had doorlopen, kan verwacht worden dat u deze convocatie bij uw derde aanvraag zou vermelden en/of voorleggen. Bovendien dient vastgesteld te worden dat op de convocatie de stempel van de dienst ontbreekt. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid en de authenticiteit van de convocatie.

Wat betreft uw vrees rond de kinderen en het feit dat uw ex-man de kinderen zal opeisen, blijkt uit uw verklaringen dat de vrees betreffende uw kinderen niet gegrond is. U verklaarde dat u samen met uw ex man stappen ondernam om de achternamen van de kinderen te laten wijzigen zodat uw kinderen de achternaam van hun vader zouden kunnen dragen. Dit zou tot gevolg hebben dat ze naar school zouden kunnen, ze medische zorg zouden bekomen en dat de kinderen niet meer in het opvangcentrum zouden moeten wonen. Verder gaf u aan dat u na uw derde asielaanvraag contacten had met uw ex man omwille van de kinderen en dat u concrete afspraken met uw ex man rond de kinderen had. U gaf uw ex man de toestemming de kinderen te zien bij zijn bezoek in het opvangcentrum waar u en de kinderen verblijven. Verder zijn uw kinderen in juli 2013 voor een drie tal dagen op bezoek geweest bij hun vader en respecteerde uw ex man ook de afspraken rond de kinderen. U stelde dat u er niet op tegen was dat de kinderen contact hadden met hun vader, dat het zelfs van u moest. U verklaarde tevens dat uw ex man zijn woord had gegeven dat u uw kinderen mag zien wanneer u wilde (CGVS III p. 9, 10, 13). Nergens uit uw concrete verklaringen blijkt dat uw vrees dat u ex man de kinderen van u zou afnemen en dat u hen nooit meer zou mogen zien, gegrond is.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging in 2011 beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Aldus kan ook in het kader van uw derde asielaanvraag in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorgelegde document is niet van die aard dat ze conclusies vastgesteld in uw eerste asielaanvraag kunnen wijzigen. De brief van uw advocaat d.d. 3 oktober 2011 waarin uw Russische advocaat melding maakt van problemen die u zou hebben gekend in uw herkomstland verwijzen naar de problemen die werden beargumenteerd in uw eerste asielaanvraag. De convocatie die u tijdens uw derde asielaanvraag voorlegde werd hierboven reeds beargumenteerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat de kinderen, gelet op het statuut van hun vader, een verblijfsstatuut hebben in België."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 13 EVRM en van "het beginsel van behoorlijk bestuur". In een tweede middel meent verzoekende partij dat er sprake is van een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoonbaar op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het eerste middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig

inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij onderhavige asielaanvraag opnieuw steunt op het door haar voorgehouden asielrelaas bij haar eerste asielaanvraag. De eerste asielaanvraag van verzoekende partij van 31 augustus 2010 werd door verwerende partij bij beslissing van 4 april 2011 ongeloofwaardig bevonden waardoor aan verzoekende partij de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 66 184 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 september 2011, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State. Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielrelaas van verzoekende partij ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dit arrest.

Verzoekende partij kan de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake haar eerdere asielaanvraag (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij voorgehouden bij haar eerdere asielaanvraag te herstellen.

2.2.6. Aangaande de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarnaar verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift, wijst de Raad erop dat arresten van de Raad geen precedentswaarde hebben en elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht.

2.2.7.1. Verzoekende partij onderstreept in haar verzoekschrift dat het huwelijk en vaderschap is aangetoond door de verklaringen van haar ex-man zodat het eerste element van de weigeringsbeslissing die werd genomen in het kader van haar eerste asielaanvraag niet meer kan worden weerhouden. Uit desbetreffende beslissing blijkt overigens duidelijk dat het feit dat verzoekende partij er op dat moment niet in geslaagd zou zijn om haar huwelijksband met haar ex-man aan te tonen, het hoofdmotief vormde van de weigeringsbeslissing. De discrepanties tussen haar verklaringen en deze van haar zus werden immers pas in ondergeschikte orde aangehaald, hetgeen blijkt uit volgende formulering: *“Bovendien werden er nog enkele andere discrepanties vastgesteld tussen de verklaringen van u en uw zus Z. (...), waardoor uw algehele geloofwaardigheid verder ondergraven wordt.”*.

Verder wijst verzoekende partij erop dat de bestreden beslissing geen enkele discrepantie, incoherentie of tegenstrijdigheid opmerkt tussen haar verklaringen en deze van haar ex-man. Dit doet vermoeden dat de verklaringen van haar ex-man wel degelijk overeenkomen met deze van verzoekende partij, daar verwerende partij hier zeker melding van had gemaakt indien dit niet het geval zou zijn geweest. Verwerende partij beperkt zich in de bestreden beslissing daarentegen tot het in twijfel trekken van haar vrees voor vervolging omwille van de redenen die werden aangehaald door haar ex-man en dit omdat zij nooit ondervraagd werd over diens broer en omdat zij in de periode 2001/2002 tot 2010 geen enkel probleem heeft ondervonden omwille van haar toenmalige echtgenoot. Hierbij wordt tevens opgemerkt dat de door haar aangehaalde problemen van 2010 als niet geloofwaardig werden beoordeeld, dat zij amper een zestal maanden met haar ex-man heeft samengewoond, dat zij enkel traditioneel met hem was gehuwd, dat zij zijn familienaam niet droeg en dat zij intussen traditioneel van hem is gescheiden. Evenwel blijft verwerende partij in gebreke om haar verklaringen te vergelijken met deze van haar ex-man, en meer bepaald betreffende de redenen die een grond zijn voor haar vrees voor vervolging. Bovendien heeft verwerende partij, die nochtans terugkomt op één van de motieven in haar eerdere beslissing, nagelaten om na te gaan of de overige motieven van deze eerdere beslissing overeind blijven, gelet op de geloofwaardig geachte verklaringen van haar (als vluchteling erkende) ex-man. De verklaringen en de informatie in het dossier van de ex-man van verzoekende partij betreffen evenwel nieuwe elementen die er eventueel toe kunnen leiden dat de eerder genomen beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus kan worden herzien, die dan ook door verwerende partij dienen te worden onderzocht. Verwerende partij beperkt zich tot het stellen dat de problemen van verzoekende partij in 2010 als niet geloofwaardig werden beoordeeld, zonder echter na te gaan of, gelet op de verklaringen van haar ex-man, het oordeel over de niet-geloofwaardigheid van haar verklaringen kan worden herzien. Het gehoorverslag/de gehoorverslagen van haar ex-man werden evenwel niet toegevoegd aan het administratief dossier van verzoekende partij. Het administratief dossier bevat enkel een informatiedocument dat aantoonst dat de broer van haar ex-man volgens de door CEDOCA bekomen informatie officieel wordt gezocht. De verklaringen van haar ex-man kunnen dan ook niet worden nagegaan en worden vergeleken met de verklaringen van verzoekende partij, waardoor de bestreden beslissing op zijn minst moet worden vernietigd.

Verzoekende partij herhaalt vervolgens haar verklaring dat zij in 2010 werd meegenomen naar het politiebureau van Khasavyurt, waar ze werd ondervraagd over haar ex-man, grof werd behandeld en werd geslagen en dat zij tevens een convocaties heeft ontvangen van de politie om zich op 2 augustus 2010 aan te bieden voor verhoor. Hieruit blijkt dan ook duidelijk dat zij nog steeds problemen heeft omwille van haar ex-man en diens beweerde betrokkenheid bij de moordzaak op M. L.. De motivering in de bestreden beslissing volgens dewelke zij van 2001 tot 2010 geen enkel probleem zou hebben ondervonden omwille van haar toenmalige echtgenoot of zijn familieleden, doet dan ook niet ter zake. Immers is de pertinente vraag of verzoekende partij het risico loopt op toekomstige vervolgingen wanneer zij terugkeert naar haar land van herkomst, zelfs al zouden er in het verleden geen problemen zijn geweest. Dit risico op toekomstige vervolgingen is in hoofdte van verzoekende partij reëel, gezien de convocaties. Bovendien betwist verzoekende partij de stelling van verwerende partij dat zij geen problemen zou hebben gekend omwille van haar ex-man tussen 2001 en 2010. Immers heeft zij duidelijk aangegeven dat de politie regelmatig naar haar echtgenoot kwam vragen in haar winkel, waarbij ze dreigden dat ze moeilijk zouden gaan doen indien zij niet zou vertellen waar haar ex-man zich bevond. Tevens dreigde de politie ermee haar kinderen te ontvoeren omdat zij dachten dat zij de rebellen financieel steunde. Verzoekende partij heeft derhalve wel degelijk problemen gekend omwille van de activiteiten van haar ex-man, en niet enkel van 2010.

2.2.7.2. Vooreerst is de Raad van oordeel dat de vaststelling dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de asielmotieven die door verzoekende partij werden aangehaald tijdens haar eerste asielaanvraag – op dewelke verzoekende partij tevens haar derde asielaanvraag baseert – overeind blijft, ondanks het feit dat één van de motieven van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van haar eerste

asielaanvraag, met name de betwisting van de huwelijksband tussen verzoekende partij en haar ex-man O. I., door verzoekende partij werd weerlegd gezien deze huwelijksband ook door haar ex-man is bevestigd. Immers weerlegt verzoekende partij op geen enkele manier de andere elementen waarop de beslissing in het kader van haar eerste asielaanvraag zich baseert teneinde te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij, dewelke derhalve onverminderd overeind blijven. Zo werden er tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de verklaringen van verzoekende partij en haar zus over de directe aanleiding van hun vlucht uit Dagestan, met name het schietincident op 9 juni 2010, en werd de convocatie betreffende de problemen van verzoekende partij in Dagestan en haar verklaringen hierover als ongeloofwaardig beoordeeld. Uit deze overige motieven, die door de door verzoekende partij aangebrachte nieuwe elementen niet worden weerlegd, blijkt duidelijk dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij beweerde vervolgingsfeiten na het schietincident op 9 juni 2010 die oorzaak vormden van haar vlucht uit Dagestan.

Inzake het betoog van verzoekende partij dat verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden met de verklaringen en de informatie in het dossier van haar ex-man, en haar verklaringen niet heeft vergeleken met deze van haar ex-man die erkend werd als vluchteling, wijst de Raad erop dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat aan de door verzoekende partij voorgehouden persoonlijke asielproblemen volstrekt geen geloof kan worden gehecht. De Raad ziet niet in hoe het vergelijken van de verklaringen van verzoekende partij met deze van haar ex-man van aard is de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partij te herstellen, temeer daar verzoekende partij het door haar ingeroepen element van vervolging, meer bepaald de vervolgingsfeiten na het schietincident op 9 juni 2010, in afwezigheid van haar ex-man zou hebben meegemaakt, en dit vervolgingselement na vergelijking van de verklaringen van haar zus Z., die wel betrokken zou zijn geweest, ongeloofwaardig werd bevonden.

Verder kan verzoekende partij zich niet zonder meer steunen op de erkenning van haar ex-man teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van 48/4 van de vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. De Raad benadrukt dat de ex-man van verzoekende partij op basis van zijn individuele problemen door het Commissariaat-generaal werd erkend als vluchteling. Uit de bestreden beslissing en uit de stukken die door verwerende partij werden toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 4, deel 1 en 2) blijkt dat haar ex-man erkend werd omwille van diens band met zijn broer M. I., een vermeende rebel die op verdenking van terrorisme internationaal wordt opgespoord voor feiten die dateren van 2003. Verwerende partij oordeelt terecht dat louter omwille van de (voormalige) band met haar ex-man voor verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging kan worden verondersteld. Immers blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij nergens dat zij ondervraagd werd omwille van de broer van haar man, en dit ondanks het feit dat hij reeds vele jaren in opsporing is. Van 2001/2002 tot 2010 heeft verzoekende partij geen enkel probleem ondervonden omwille van haar toenmalige echtgenoot (administratief dossier, stuk 5 (documenten Y-aanvraag), document 5, gehoorverslag CGVS d.d. 13/08/2013, p. 8-9) en de problemen die zij beweert gekend te hebben in 2010 werden als niet geloofwaardig beoordeeld. Daarnaast kan worden vastgesteld dat verzoekende partij slechts een zestal maanden met haar ex-man heeft samengewoond. In 2001 is verzoekende partij terug bij haar ouders gaan wonen en zij weet niet wat er zich sindsdien bij de familie van haar man afspeelde (administratief dossier, stuk 5 (documenten Y-aanvraag), document 5, gehoorverslag CGVS d.d. 13/08/2013, p. 8). Verzoekende partij was enkel traditioneel met hem gehuwd en draagt zijn familienaam niet. Ondertussen is zij traditioneel van hem gescheiden. Gezien het ontbreken van eerdere ondervragingen of enige aanwijzingen voor vervolging en het ontbreken van enige band sinds 2001 met de familie van haar man en diens broer, besluit verwerende partij dan ook terecht dat er geen redenen zijn waarom verzoekende partij bij terugkeer naar haar land van herkomst omwille van haar voormalige echtgenoot en zijn band met diens broer, door de autoriteiten zou worden gevisieerd.

Waar verzoekende partij benadrukt dat zij wel degelijk problemen heeft gekend omwille van de activiteiten van haar ex-man, en niet enkel in 2010, en verwijst naar het feit dat de politie regelmatig naar haar echtgenoot kwam vragen in haar winkel die zij geopend had in 2008, stelt de Raad vast dat door verwerende partij in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat verzoekende partij verklaard heeft dat zij van 2001/2002 tot 2010 geen enkel probleem heeft ondervonden omwille van haar toenmalige echtgenoot. Uit de verklaringen van verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 13 augustus 2013 blijkt inderdaad dat zij na twee keer te zijn meegenomen voor ondervraging in 2001 of 2002, pas begin 2010 opnieuw problemen zou hebben gekend omwille van

haar ex-man (administratief dossier, stuk 5 (documenten Y-aanvraag), document 5, gehoorverslag CGVS d.d. 13/08/2013, p. 8). Dat zij in de periode tussen 2001/2002 en 2010 wel problemen zou hebben gekend, blijkt dan ook geenszins uit hetgeen zij verklaard heeft tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Verder onderstreept de Raad nog dat uit de bestreden beslissing en uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat de persoonlijke asielmotieven van verzoekende partij geenszins geloofwaardig zijn. Zoals reeds hierboven opgemerkt, kan aan de beweerde vervolgingsfeiten na het schietincident op 9 juni 2010 – de directe aanleiding van haar vlucht uit Dagestan – immers geen enkel geloof worden gehecht, gezien haar volstrekt ongeloofwaardige verklaringen hieromtrent.

Waar verzoekende partij haar verklaring herhaalt dat zij in 2010 werd meegenomen naar het politiebureau van Khasavyurt teneinde ondervraagd te worden over haar ex-man en verwijst naar de convocatie die zij op 2 augustus 2010 heeft ontvangen, waaruit derhalve zou blijken dat zij wel degelijk nog problemen kent omwille van haar ex-man, bemerkt de Raad dat de vaststelling door de commissaris-generaal dat aan de vervolgingsfeiten ten aanzien van verzoekende partij na het schietincident van 9 juni 2010 en aan de door verzoekende partij neergelegde convocatie volgens dewelke zij zich bij de politie van Machatsjkala op 2 augustus 2010 diende aan te bieden voor verhoor geen enkel geloof kan worden gehecht, werd bevestigd bij arrest nr. 66 184 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 september 2011. Zoals reeds opgemerkt, zijn deze motieven onverminderd overeind gebleven. De Raad herhaalt dan ook dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, *quod non*.

2.2.8.1. Inzake de motivering betreffende de door verzoekende partij neergelegde convocatie waarbij zij zich zou moeten aanbieden op 20 december 2012, meent verzoekende partij dat de motivering omtrent de reden van aflevering van de convocatie niet relevant is voor de authenticiteit of de geloofwaardigheid ervan, gezien het dikwijls voorvalt in de Russische Federatie dat dergelijke convocaties worden afgeleverd in geval het gaat over politieke vervolgingen. Voorts heeft verzoekende partij inderdaad op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding gemaakt van de convocatie. Dit is evenwel te wijten aan het feit dat zij volledig van streek was door de voorgaande gebeurtenissen. Gelet op deze stress bij verzoekende partij dient het feit dat zij de convocatie niet heeft voorgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken te worden gerelativeerd. Bovendien dient de authenticiteit en geloofwaardigheid van deze convocatie te worden geverifieerd met de verklaringen van haar ex-man. Verzoekende partij meent dat de bewijswaarde van de convocatie niet op ernstige wijze in twijfel werd getrokken en dat geenszins werd aangetoond dat het om een vals stuk zou gaan, waardoor, gelet op de objectieve elementen die niet ter discussie staan, aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

2.2.8.2. De Raad merkt vooreerst op dat de door verzoekende partij neergelegde convocatie reeds weinig bewijswaarde heeft daar uit de convocatie niet kan worden afgeleid om welke reden en in welke zaak verzoekende partij werd opgeroepen, waardoor de convocatie bezwaarlijk van aard is de door haar beweerde problemen aan te tonen. Dat in de Russische Federatie dergelijke convocaties vaak zouden worden afgeleverd in het geval van politieke vervolgingen, doet aan deze vaststelling geen enkele afbreuk.

Voorts is de Raad van oordeel dat de uitleg van verzoekende partij dat het niet vermelden van de convocatie op de Dienst Vreemdelingenzaken te wijten is aan de stress en dat zij er niet aan gedacht zou hebben omwille van de gebeurtenissen, geen verschoningsgrond kan vormen voor de nalatigheid van verzoekende partij. Immers is het totaal onaannemelijk, gezien het belang dat verzoekende partij hecht aan deze convocatie en het feit dat dit nieuwe document een belangrijk element is in de derde asielaanvraag van verzoekende partij, dat verzoekende partij van de convocatie geen enkele melding maakt. Van verzoekende partij kan redelijkerwijs verwacht worden dat zij hiervan melding zou hebben gemaakt. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing tevens gemotiveerd dat de authenticiteit van de convocatie tevens ondermijnd wordt door de vaststelling dat op de convocatie de stempel van de dienst ontbreekt.

Waar verzoekende partij nog stelt dat de authenticiteit en geloofwaardigheid van de convocaties geverifieerd moeten worden met de verklaringen van haar ex-man en dat geenszins werd aangetoond dat het om een vals stuk zou zijn, bemerkt de Raad dat in de bestreden beslissing uitgebreid gemotiveerd werd waarom geen bewijswaarde kan worden toegekend aan desbetreffende convocatie.

Verzoekende partij slaagt er met bovenstaand verweer op geen enkele manier in deze motivering te weerleggen. Bovendien wijst de Raad verzoekende partij er nog op dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Derhalve is de stelling van verzoekende partij dat de authenticiteit en de geloofwaardigheid van de convocaties geverifieerd moeten worden aan de verklaringen van haar ex-man niet dienstig.

Daarenboven dient erop gewezen te worden dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.9.1. Verzoekende partij is van oordeel dat de bestreden beslissing ingaat tegen de beoordeling van de Raad in het vernietigingsarrest nr. 116 495 van 7 januari 2014, waarin werd gesteld dat het feit dat verzoekende partij heden niet meer gehuwd is met O. I., met wie zij overigens kinderen heeft die een verblijfsrecht hebben bekomen in België op grond van de erkenning van de status van vluchteling van hun vader, dat zij niet lang met hem heeft samengewoond, dat zij niet zijn familienaam heeft gedragen, dat O. I. werd erkend als vluchteling op basis van zijn individuele problemen en dat haar eigen problemen die hebben geleid tot haar vlucht uit Tsjetsjenië, die gelinkt zijn aan de problemen van haar man, niet als geloofwaardig worden beschouwd, geen uitsluitel kan bieden over de vraag of verzoekende partij bij terugkeer naar haar land van herkomst door haar (voormalige) band met deze persoon werkelijk ongemoeid zal worden gelaten door haar autoriteiten, te meer nu haar ex-man zijn land ondertussen is ontvlucht. Immers herhaalt verwerende partij in de bestreden beslissing opnieuw dat verzoekende partij enkel traditioneel gehuwd was met haar ex-man, zijn familienaam niet droeg, intussen van hem traditioneel is gescheiden en zij thans niet meer met hem is gehuwd, dit terwijl de Raad uitdrukkelijk heeft bevestigd in voornoemd arrest dat deze elementen geen uitsluitel kunnen bieden over de vraag of verzoekende partij bij terugkeer naar haar land van herkomst werkelijk ongemoeid zal worden gelaten door haar autoriteiten.

2.2.9.2. De Raad merkt evenwel op dat de commissaris-generaal in de beslissing die door het arrest nr. 116 495 van 7 januari 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd vernietigd, had nagelaten te verduidelijken waarop de erkenning van de ex-man van verzoekende partij was gebaseerd. Evenwel blijkt uit de huidige bestreden beslissing dat de ex-man van verzoekende partij als vluchteling erkend werd omwille van diens band met zijn broer M. I., een vermeende rebel die op verdenking van terrorisme internationaal wordt opgespoord voor feiten die dateren van 2003. Zoals reeds is gebleken (zie punt 2.2.7.2.), zijn er geen redenen waarom verzoekende partij bij terugkeer naar haar land van herkomst omwille van haar voormalige echtgenoot en zijn band met diens broer, door de autoriteiten zou worden geviséerd.

2.2.10.1. Verzoekende partij benadrukt dat verwerende partij niet betwist dat haar ex-man een gegronde vrees voor vervolging heeft in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst en verwijst naar *"talrijke informatie van objectieve bronnen die bevestigen dat familieleden van personen in Tsjetsjenië die worden verdacht van samenwerking met rebellen specifieke geviseerde groepen zijn die in de negatieve belangstelling lopen en die specifiek riskeren om te worden vervolgd"*. Ook uit de Cedoca-informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat personen van wie nabije familieleden voordien door de autoriteiten in verband werden gebracht met de rebellen, een verhoogd risico kunnen lopen om door de ordediensten in het oog gehouden te worden en eventueel zelfs gearresteerd te worden of te verdwijnen en dat personen die een niet-traditionele vorm van Islam aanhangen vaak door de ordediensten geviséerd worden in hun strijd tegen de rebellen. Verzoekende partij behoort dan ook tot een bepaalde risicogroep van personen in Dagestan omwille van haar verwantschap met haar ex-man en als moeder van hun gemeenschappelijke kinderen, daar haar ex-man ervan wordt beschuldigd rebel te zijn, werd vervolgd in Rusland, en dit meer in het bijzonder omwille van zijn familieband met zijn broer, een vermeende rebel en omwille van het feit dat zij behoort tot de niet-traditionele moslims. Volgens verzoekende partij volstaan deze elementen op zich om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging omwille van de familieband van verzoekende partij met haar ex-man. Het feit dat zij traditioneel gescheiden is van haar ex-man, doet hieraan geen enkele afbreuk. Immers is verzoekende partij de moeder van de kinderen van haar ex-man waardoor kan worden aangenomen dat de Russische autoriteiten haar zien als een mogelijke bron van informatie en mogelijk drukingsmiddel om haar ex-man te raken.

2.2.10.2. De Raad wijst er evenwel op dat het loutere feit dat verzoekende partij zou behoren tot een risicogroep/risicogroepen, niet volstaat om de status van vluchteling of de subsidiaire

beschermingsstatus toegekend te krijgen. De voorgehouden vrees dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar zij, gelet op de ongeloofwaardigheid van de persoonlijke problemen die zij in Dagestan zou hebben gekend en gelet op het feit dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst omwille van haar voormalige echtgenoot en zijn band met diens broer door de autoriteiten zou worden geviséerd, in gebreke blijft. Om die reden volstaat de landeninformatie die verzoekende partij aanhaalt niet om aannemelijk te maken dat zij geviséerd en vervolgd zal worden door de autoriteiten bij terugkeer naar haar land van herkomst.

2.2.11.1. Verder wijst verzoekende partij op het feit dat haar kinderen, die zij samen heeft met haar ex-man, automatisch het statuut van vluchteling hebben omwille van de erkenning als vluchteling van hun vader. Artikel 33 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 laat niet toe dat een vluchteling wordt teruggestuurd naar een land waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoekende partij meent dat haar de vluchtelingenstatus niet kan worden ontzegd, gezien de erkenning als vluchteling van haar kinderen. Verzoekende partij wijst erop dat de kinderen hoofdzakelijk bij haar gedomicilieerd zijn en dat zij het ouderlijk gezag van de kinderen heeft. Omwille van het statuut van haar kinderen, dient haar bij uitbreiding dan ook eveneens dit statuut te worden toegekend daar zij behoort tot dezelfde familie. Het feit dat zij niet officieel gehuwd was met haar ex-man doet hieraan geen enkele afbreuk. Verzoekende partij verwijst naar het principe van gezinseenheid en het recht op eerbiediging van het privéleven, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM. Zij kan noch terugkeren naar haar land van herkomst samen met haar kinderen, waar haar kinderen immers een gegronde vrees voor vervolging hebben, noch kan zij gescheiden worden van haar minderjarige kinderen gezien dit een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM en in strijd zou zijn met het hoogste belang van haar minderjarige kinderen.

2.2.11.2. De Raad merkt vooreerst op dat de schending van het recht op eerbiediging van het privéleven, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM niet dienstig kan worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661). Hetzelfde dient gesteld betreffende artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag). Verder dient erop gewezen te worden dat het principe van gezinseenheid niet staat ingeschreven in het Vluchtelingenverdrag. Het doel van de procedure tot erkenning van vluchteling is om na te gaan of de betrokkene bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Het betoog van verzoekende partij dat haar de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend omwille van het principe van gezinseenheid, kan dan ook niet door de Raad worden bijgetreden. De Raad merkt volledigheidshalve op dat indien verzoekende partij een verblijfsmachtiging wenst te bekomen op basis van de gezinssituatie zij hiertoe de geëigende procedures dient te volgen.

2.2.12.1. In verband met haar vrees rond de kinderen en het feit dat haar ex-man de kinderen zal opeisen, oppert verzoekende partij dat het feit dat zij afspraken heeft met de vader van haar kinderen om de achternaam van de kinderen te wijzigen en dat er contacten zijn tussen de kinderen en de vader, niet verhindert dat zij nog steeds vreest dat haar kinderen zullen worden ontnomen. Zij wijst erop dat zij zich in een positie van ondergeschiktheid en zwakheid bevindt ten aanzien van haar ex-man, wat geloofwaardig is in het kader van de Tsjetsjeense cultuur, waar vrouwen als ondergeschikt aan de man worden beschouwd. Zij heeft aangegeven dat zij psychisch onder druk is gezet door haar ex-man, dat haar ex-man bovendien geen woord tegen haar wil zeggen en dat bij het maken van de afspraken omtrent de contacten met de kinderen een vriend van hem woordvoerder is geweest. Tevens heeft zij erop gewezen dat haar ex-man een schriftelijke verklaring eist van haar dat ze de kinderen zou afgeven, maar dat ze dit weigert. Ook voelt zij zich in een zeer onzekere, precaire situatie gezien zij nog geen definitief statuut heeft in België, in tegenstelling tot haar ex-man. Waar verwerende partij meent dat het vreemd overkomt dat verzoekende partij akkoord ging met de naamsverandering van haar kinderen, stelt verzoekende partij dat zij uitgelegd heeft dat de mentaliteit in Tsjetsjenië en Dagestan anders is en dat zij een moslimvrouw is die naar haar man moet luisteren, dit geldt des te meer daar zij momenteel geen zekerheid heeft en er een grote druk op haar wordt uitgeoefend, niet alleen door haar ex-man maar ook door haar vader en familieleden. De slechte relatie tussen verzoekende partij en haar ex-man wordt ook aangetoond door het feit dat zij nooit diens verblijfsvergunning heeft gezien en er zelfs aan

twijfelde dat hij een statuut zou hebben gekregen, hetgeen zij verklaarde op het Commissariaat-generaal. Toen verzoekende partij in Oostenrijk en Duitsland was, werd bovendien ook haar zus lastig gevallen, om ook zo druk uit te oefenen op verzoekende partij teneinde de kinderen terug te geven.

2.2.12.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij haar vrees dat haar ex-man de kinderen zal opeisen en dat zij hen nooit meer zou mogen zien, geenszins aannemelijk heeft gemaakt. Immers blijkt uit de concrete verklaringen van verzoekende partij dat zij, ondanks de slechte relatie tussen haar en haar ex-man, wel degelijk afspraken kan maken met haar ex-man die door deze laatste bovendien ook worden nageleefd. Evenmin blijkt uit het gedrag van verzoekende partij, in tegenstelling tot wat zij beweert, dat zij haar ex-man niet zou vertrouwen. Vooreerst ondernam zij samen met haar ex-man stappen om de achternamen van de kinderen te laten wijzigen naar de achternaam van hun vader, zodat zij naar school zouden kunnen, ze medische zorg zouden bekomen en zij niet meer in het opvangcentrum zouden moeten wonen. Verder gaf verzoekende partij aan concrete afspraken met haar ex-man rond de kinderen te hebben, waaraan haar ex-man zich hield. Verzoekende partij gaf haar ex-man de toestemming de kinderen te zien bij zijn bezoek in het opvangcentrum waar zij en de kinderen verblijven en in juli 2013 zijn haar kinderen voor een drietal dagen op bezoek geweest bij hun vader. Verzoekende partij stelt tijdens haar gehoor uitdrukkelijk dat zij er niet op tegen was dat de kinderen contact hadden met hun vader en dat het zelfs van haar moest. Voorts geeft zij aan dat haar ex-man zijn woord had gegeven dat zij haar kinderen mag zien wanneer zij wilde. Gezien noch uit het gedrag van haar ex-man blijkt dat deze niet zou willen meewerken zodat verzoekende partij haar kinderen zou kunnen zien, noch uit het gedrag van verzoekende partij blijkt dat zij haar man niet vertrouwt, slaagt verzoekende partij er niet in haar vrees dat haar ex-man de kinderen van haar zou afnemen en dat zij hen nooit meer zou mogen zien aannemelijk te maken. Bovenstaand verweer, dat in wezen een loutere herhaling van haar vrees ten aanzien van haar ex-man en van haar eerdere verklaringen hieromtrent betreft, is geenszins van aard afbreuk te doen aan voormelde vaststellingen. Immers volstaat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is, daar elke asielaanvraag op individuele wijze moet onderzocht worden, waarbij de asielzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij het slachtoffer is of kan worden van een persoonlijke en systematische vervolging, dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet betreffende de subsidiaire bescherming. *In casu* slaagt verzoekende partij hier echter niet in.

2.2.13. Daar waar verzoekende partij oppert dat zij bij haar terugkeer naar Dagestan er als alleenstaande, gescheiden vrouw zal terechtkomen, waardoor zij in een zeer kwetsbare en precaire situatie zal verkeren, vermits zij gestigmatiseerd en uitgesloten zal worden van de gemeenschap, stelt de Raad vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal op geen enkel moment heeft opgemerkt dat zij niet kan terugkeren naar Dagestan omdat zij er als alleenstaande, gescheiden vrouw in een zeer kwetsbare en precaire situatie zou terechtkomen. Het *post-factum* opwerpen van dit asielmotief komt dan ook in geen geval overtuigend over.

2.2.14. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.15. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de nog steeds bestaande problemen van onveiligheid in Dagestan – wat door de verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoonde dat er in Dagestan effectief een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemde des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer

bepaald de “*Subject Related Briefing*” betreffende de “*Russische Federatie, Dagestan – Algemene en veiligheidssituatie, update februari 2013*” van 28 februari 2013 (administratief dossier, stuk 5, document 12, landeninformatie) blijkt dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Dagestan voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een ‘reëel’ risico ingevolge het binnenlands conflict mede door het gericht karakter van de nog aanwezige gevechtshandelingen wordt door verzoekende partij door de loutere verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Dagestan nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.16. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT